

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๗ (คำ)

ลูกศิษย์หลงตาบัวทำไมถึงโง่เอนักหนา

(มีหนังสือพิมพ์ลงเรื่องนี้อยู่เรื่องหนึ่งซะ) เอา ลองว่าซิ (สัญญาณเดือนกัญพุทธศาสนา จากผู้ต่อต้านมหาเถร ถึงสังฆราช ๒ พระองค์ หนังสือเขาลงไว้ เห็นว่าเป็นข้อมูลที่น่าอ่านกราบเรียนหลวงตา และนำรับฟังเอาไว้นะครับ.แล้วในนี้เขาเอ่ยถึงคุณทองก้อนด้วย) เอ่ยว่าไง (เอ่ยชนิดหนึ่งในนี้) คุณทองก้อนเป็นประเภทนั้นหรือว่าไง (เขาว่าเป็นลูกศิษย์หลงตาแล้วคัดค้านใจ) โห ก็คัดค้านละ จุดไหนสำคัญๆ เขาจะเข้ามาโจมตีทุกแบบทุกฉบับ พวกที่เชื่อๆ ก็หลงกลเขาไปหมดนั่นแหละ มันโจมตีทองก้อนนี้ โจมตีมาก เพราะเขารู้ว่า คุณทองก้อนเป็นหัวใจของชาติไทยเรา พูดตรงๆ อย่างนี้ละนะ พวกนี้เขามาโจมตี พวกเขาเรายังหลงเป็นบ้ากับเขา พวกบ้านี้ว่าอย่างนี้แหละ มันฟังยังไงถึงเป็นอย่างนั้น

คุณทองก้อนแล้วถูกโจมตีมากที่สุด ออกจากนี้แล้วเขาก็ไปหาญุ่แห่ทำนั่นทำนี่ มาโจมตีคุณทองก้อน ไล่พวกที่หูเบาๆ เลยเชื่อตามไปเลย ทว่าคุณทองก้อนนี้เป็นภัยต่อชาติเข้าอีกนะ นั้นเห็นไหมพวกนี้ อุบายของมัน เราบอกแล้ว บอกทุกอย่างไม่ผิดเลย ไม่เคยได้คัดค้านในความจริงของเจ้าของ เคยเป็นแล้วนี่

(เขาว่าสนิมเกิดแต่เนื้อใน หมายถึงในวงสงฆ์ด้วยกัน) ก็ยังบอกแล้ว เตี่ยวินี ศาสนาเป็นภัยแก่ศาสนา ก็ยังบอกแล้ว ก็พระเป็นภัยต่อกัน ต่อศาสนานี้ เราพูดแล้ว มีใช้หรือเรื่องนี้ ผิดไปไหน ไม่ผิด ลงได้พิจารณาแล้วพูดออกไปไม่ผิด อย่างคุณทองก้อนเราเนี่ย เอออันนี้ไปหาแห่โน้นแห่นี้ไป กระชิบกระชาบว่า คุณทองก้อนเป็นอย่างงั้นอย่างงี้ พวกนี้พวกเปรตนี้ เข้าใจไหมละ บางทีดีไม่ดีพระยังหลงไปตาม เห็นไหม

ตีปากเอานะ เราว่าอย่างนี้ อย่ามาเล่นกับเรานะ ว่าอย่างนี้เลยเรา รู้ใจว่าพวกนี้ มันอยู่ใต้ดิน มันยุแห่ก่อวุ่นทุกแบบทุกฉบับ ก็บอกไว้เรียบร้อยแล้ว อย่าไปหลงกลมันนะ อะไรเราก็บอกไว้แล้วนี่

พวกเราเนี่ย โอ้ย ไม่อยากพูดมากนักะ ลูกศิษย์หลงตาบัวนี้ ทำไมมันถึงโง่เอนักหนานา ว่าขนาดนั้นนะ โง่จริงๆ บางทีอย่างที่ว่า ว่าให้เรา ที่ว่าที่ออกลายเซ็นๆ ไปนั่นแหละ ว่าเราเหลวไหลนู่นนะ ฟังซิ ลูกศิษย์นะว่าเราเหลวไหล โธ่ นึก เป็นยังไงมันโง่ขนาดนี้หรือ มันจะเอาความโง่มาตีครูให้เห็นนี่วะ เราก็ว่าอย่างงั้น ที่นี้พอมานี้เราก็จี้อาเลย ยกเหตุผลทั้ง ๒ อย่างนี้เข้ามา ได้ชี้แจงเหตุผลให้ทราบ เรื่องราวของเราที่ดำเนิน

มาแล้วเป็นอย่างนั้นๆ ที่ไม่ได้เสนอเพราะอะไรๆ เพราะเหตุนั้นๆๆ ที่นี่ยอมราบเลย เป็นยังงี้ที่นี้ครูกับลูกศิษย์ กับอาจารย์ ใครเก่ง เอ้า ว่ามา แหะๆๆๆ นั้นเห็นไหม เป็นอย่างนั้นนะ

ให้ฟังนะ ฟังเสียงครู อย่าอวดเก่งกว่าครูนะ เรว่าอย่างงี้แหละ เล่ห์เหลี่ยมที่มันมานี้ เรารู้หมดๆ ทุกอย่างนี้นา เรบอกอย่างนี้เลย ที่เราก้าวเดินไปที่ไหน ไม่เคยผิดนี้แล้วมันหาเรื่องอะไรมาหลอกเราอยู่ที่นี่ มันหลงกับเขามาแล้วนี่ จะมาว่ากับเรานี้วะ ชัดเอาแล้ว เป็นอย่างงั้นนะ เราไม่เคยหวั่น ออกจากนี้พิจารณาทุกอย่างแล้ว ฟุ้งไม่ผิด นี้ งูๆ ปลาๆ ลูบนั่นคลานี้ ใครว่าอะไร ก็เชื่อหมูละชะชี่ เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ไม่ได้เชื่อใครง่ายๆ บอกแล้ว ต้องเอาธรรมเป็นเกณฑ์ๆๆ แม้ใครไม่บอกก็ตาม ธรรมอันนี้บอกอยู่ในตัว รู้อยู่ในตัวนี้ พูดมันตรงๆ อย่างนี้

อย่างคุณทองก้อนนี่ เป็นเป้าหมายเขาโจมตีแล้วยังไม่แล้ว ยังกระซิบบกระซิบว่า คุณทองก้อนผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนี้ หาอุบายที่จะทำลายชาติอย่างนั้นอย่างนี้ พวกนี้ก็เลยเชื่อละชะชี่ คุณทองก้อนเลยกลายเป็นผู้ทำลายชาติไป เราจึงจี้เอาเลย อย่ามาแตะคุณทองก้อนนะ ว่างี้เลย

เราพูดตรงๆ อย่างนี้นะ ให้รีบไปชำระตัวเองเสีย อย่าเข้ามายุ่งอันนี้ บอกให้รีบไปชำระตนเอง โง่มาขนาดไหนแล้วเนี่ย ว่างั้นนะ เราเอาขนาดนั้น ยังไม่รู้ตัวอยู่หรือสังฆราช ๒ องค์ ๓ องค์มันก็หาอุบายยุ หาอุบายแหย เต็มไปด้วยความอยาก ความทะเยอทะยานของมัน เข้าใจไหมละ พอได้กิน มันจะกิน ไม่ได้กินมันก็หาอุบายแหยอยู่ นั้นให้เกิดเรื่องเกิดราว ๒ อย่างนี้มันมาด้วยกัน ได้คิดหรือยังนี้

(มีพวกมหานิกายกับธรรมยุตครับ) อะไรก็ตามที่พูดนี้ เป็นอุบายของมันทั้งนั้น ที่จะให้แตกให้แยกให้อะไร มันจะยกเจ้าของขึ้น มันไม่ขึ้น บอกตรงๆ อย่างนี้เลย (เขาพูดทำนองว่า ธรรมยุตมีพระก็น้อยกว่า แต่ว่าเป็นสมเด็จพระเจ้าและเป็นกรรมการมหาเถรสมาคม เท่ากับมหานิกาย แล้วก็ดูตามโครงสร้างของสมเด็จพระสังฆราชเก่าๆ นี้ ธรรมยุตมากกว่า มหานิกาย ๔ องค์เองครับ ทั้งหมดมี ๑๙ องค์ มีมหานิกาย ๔ นอกนั้นธรรมยุตหมด เขาก็เอามาเขียนว่า) เราไม่อยากฟัง เรารู้เรื่องของมันหมด ไม่ทราบจะฟังไปหาอะไร พิจารณาเสียความคิดไปทำไม ว่างั้นเลย พวกนี้ละ ไม่ทราบว่าจะไปพิจารณาให้มันเสียเวลาทำไม คอยฟังไป อะไรที่มันจะมากกระเทือนส่วนใหญ่ ใส่ปี่วะหนึ่งให้มันหงายหมาไปเลย เคยหงายหมาไปแล้วทั้งนั้นนี่นะ สุ่มสี่สุ่มห้าไม่ยาก ค่อยเล่นนะ ฟังเฉย ไม่เล่นแหละ ถ้ามันจะมากกระเทือนส่วนใหญ่ ใส่ปี่วะทันที คำนได้ที่ไหนวะถ้าลงได้เอาแล้ว มันจะหาเรื่องก่อดลตลอดเวลา เพราะพวกนี้พวกหมดหวังทั้งนั้น

หาเรื่องก่อดลเวลา ก่อกวน พุดง่าย ๆ ทำลายไม่ได้ก็ก่อกวน ก่อกวนก็คือเพื่อทำลาย เอาหลายแบบหลายฉบับ

เป็นยังงี้ละเรื่องภาวณา มันไปถึงไหนแล้วเดี๋ยวนี้เห็นเจียบ มันตายแล้วก็ไม่รู้ ว่า ตายมาโผล่ขึ้นมาเนี่ย อ้าวมาเกิดใหม่หรือเนี่ย อยากรู้ว่าอีก มันเป็นยังงี้ วันเนี้ยก็พุดเรื่อง ภาวณา แต่ไม่ได้บอกวิธีภาวณานะ คือมันลืมนะ มีแต่ให้สนใจภาวณากันมาก ๆ อยากรู้ เห็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์ พุทธศาสนานี้รากแก้วคือการภาวณานะ ก็บอกกัน แต่ ที่นี้วิธีภาวณาทำยังงี้ ๆ เราเลยไม่ได้ชี้แจงให้ทราบเสีย มันก็ลืมอย่างว่า แล้วก็ไปทาง นั้น ไปทางนี้เรื่อย แล้วก็หมดเวลาพอดี

เราอยากให้เห็นของแปลกประหลาดจากพุทธศาสนาด้วยการภาวณา อันนี้จะ เด่น ไม่รายหนึ่งก็รายหนึ่งจนได้ ให้เห็นเด่นขึ้นมา นี่ศาสนาแท้จึงเกิดที่ตรงนี้นะ เพราะ ใจนี้เป็นมหาเหตุ กิเลสก็อยู่ที่นั่น ธรรมก็อยู่ที่นั่น เวลาภาวณามันเข้าดูที่นั่น มันก็ต้อง เจอทั้งกิเลสและธรรม ที่นี้ก็พึดกันละ นั้น เมื่อเจอกันแล้วมันมีทางพึด ไม่เจอจะพึด อะไร มีแต่เขาพึดเราเรื่อย กิเลสพึดเอา เป็นอย่างงั้น

จิตนี้มันเข้าถึงส่วนละเอียดมีแต่นามธรรมล้วน ๆ มันก็หมุนอยู่ในจิต มันจะไป ไหน เวลามันกว้างมันก็กว้าง ถ้าเกี่ยวกับรูปธรรมร่างกายนี้กว้างไปได้ทุกแห่งทุกหน พอ มันผ่านนี้เข้าไปแล้วมันก็แคบเข้ามา ๆ เท่านั้นเอง มันเกิดเรื่องไหนมันเกิดจากจิต เรื่อง อะไรมันก็เกิดจากจิต ดับไปที่นั่น ออกจากนี้เข้าที่นั่น ดูมันอยู่นั้น ถอยหน้าถอยหลังดู มันอยู่นั้น รากแก้วรากผอยแห่งภพแห่งชาติคืออวิชชา มันก็ฝังอยู่นั้น

พอพุดอย่างนี้เราก็เลยระลึกได้ตอนเรียนหนังสือ แต่ก่อนมันได้ทั้งภาษาบาลี จำ ได้แต่ ปกสูตรมัทท กิกุชเว จิตตัม ตมจโข อาคณตูกเกหิ อุปกิลเสหิ อุปกิลสิญฺฐิ ดูก่อน กิกุชทั้งหลาย จิตเดิมแท้ผ่องใส แต่อาศัยกิเลสที่จรมมา ทำจิตใจให้เศร้าหมอง แล้ว จากนั้นก็พุดถึงเรื่องการดับกิเลส อันนี้มันก็มีปัญหาอันหนึ่ง พวกนักเรียน เอ๊ะ จิตนี้มัน ผ่องใสแล้วมันจะเกิดได้อีกยังงี้ ไ้เราก็ยังไม่วู้ จิตเดิมแท้ผ่องใส ผ่องใสแล้วมันจะ มาเกิดได้ยังงี้ นักเรียนเถียงกัน ไ้เราก็พลอยวิ่งไปตามเขาไม่รู้เรื่องรู้ราว บทเวลามา ปฏิบัติแล้วเข้าไปถึงจุดที่มันผ่องใส จิตเดิมของวิภูจักร ไม่ใช่เป็นวิภูจักร คืออวิชชา มัน ผ่องใสอยู่ในนั้น พอเข้าไปถึงจุดนั้นแล้วมันผ่องใสที่ว่า ดูตัวเอง อัศจรรย์ตัวเอง คือมัน เข้าถึงนี้ นี่มันยังไม่พ้นนะ มันผ่องใส จิตเดิมคือจิตเดิมของวิภูจักรมันผ่องใส

ที่นี้เวลาได้ชำระลงไป ๆ แล้ว ที่ว่าจิตเดิมของวิภูจักรผ่องใสนี้มันขาดสะบั้นลงไป แล้ว มันก็เป็นจิตบริสุทธิ์ อ้อ จิตบริสุทธิ์กับจิตผ่องใสมันต่างกัน นั้น ที่นี้ได้มาพุดเลย ไม่ต้องไปถามใครนะ ว่าผ่องใสมันมาถึงนี้ แล้วก็ผ่านมาแล้วมันถึงรู้ จนลืม ชมเชย ตัวเอง เป็นบ๊ออยู่คนเดียว จึงว่า โอ้ จิตเรามันทำไม่ถึงผ่องใสอัศจรรย์เอานักหนาน่า มัน

อัครรรย์จริง ๆ นี่เห็นไหมอวิชชามันหลอกคน ของเล่นเมื่อไร เราปฏิบัติมาเราก็ยังหลงกลมันได้ จนกระทั่งอัครรรย์มัน วางั้นเถอะ

ธรรมะท่านก็ผิดขึ้นมาอีก มันยังจับไม่ได้ ถ้าเป็นพ่อแม่ครูจารย์ยังอยู่นั้น เวลานั้นพอเล่านี้ไปถวายท่าน ท่านจะใส่เปรียงเดียวขาดสะบั้นเวลานั้นเลย เรียกว่าบรรลู่ในขณะนั้นเลย อย่างที่ในครั้งพุทธกาลท่านบรรลุธรรมในขณะถาม-ตอบปัญหากัน อย่างนี้แหละ พอเล่าอย่างนี้ให้ฟังท่านก็ใส่เปรียงเลย ธรรมผิดขึ้นมา นี่เรียกว่าธรรมผิด ธรรมเดือน เราหลง เอ้อทำไมจิตเราถึงอัครรรย์เอนักหนาน้ำ สว่างไสวทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด มันนำชมเขยว้างั้นเถอะนะ ยืนรำพึงตอนเช้า อยู่ข้างเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ อยู่ทางด้านตะวันตก เดินจงกรม

นี่หลงแล้ว แสดงว่าหลงแล้ว พระธรรมท่านก็เดือนขึ้นมา แหมเดือนชัดเจนมาก แต่เรามันจับไม่ได้ชิมันโง่ พอเราอัครรรย์ ยืนนิ่ง ๆ สักเดี๋ยวก็ผิดขึ้นมาเป็นคำ ๆ ขึ้นมาเลย “ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ” จุดก็คือจุดที่อัครรรย์นั่นเอง ต่อมาก็ต่อมอัครรรย์นั่นเอง นั่นแหละคือตัวภพ ก็คือตัวนี้เอง นั่น ลงเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ ฟังซิ พอเล่าอย่างนี้ท่านจะ ก็นั่นแหละ ขึ้นทันที มันก็รู้สึกตัวมันก็ใส่กันเปรียง ขาดสะบั้นในเวลานั้นเลย นิ่งไปเลยนะ เอ้อจุดยังงัย ต่อมยังงัยนะ มันเป็นนะ มันจุดยังงัยงไปอีก แทนที่เป็นประโยชน์ ไม่ได้

เข้าเดือนสาม เราเป็น แบกปัญหานี้ไปจนกระทั่งถึงอำเภอบ้านฝ่อ เข้าไปลี้ก ๆ ไปในภูเขาหนุ่น ไปอยู่คนเดียว ขากลับลงมาเดือนหก ถึงได้ย้อนกลับมาอีก มาวัดดอยธรรมเจดีย์ของเก่านั้นแหละ ถึงได้แตกกระจายกันตรงนั้น ทีนี้ต่อมที่ว่าผ่องใส นั้นที่ว่าอัครรรย์ไม่มีเลย หายเจียบหมด ทีนี้อันหนึ่งที่อัครรรย์ยิ่งกว่านั้นคืออะไร นั่นละอันนี้ปิดไว้ ไม่เห็นอันนั้นซิ พออันนี้เปิดออกผางนี้ ถึงจำขึ้น ทีนี้ปัญหาจะไปถามอะไรอีก แน่ อ้อตัวนี้เอง ตัวภพตัวชาติแท้ ๆ คือตัวหลอกคน สุดท้ายคืออวิชชา หลอกขนาดนั้น ผ่องใส

จุดก็คือจุดแห่งความผ่องใส เหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ใส้ตะเกียงที่มันใส นั้นแหละเรียกว่าจุด ใสอยู่นั้น เวลาจริง ๆ ปิดจุดนั้นออกเลยไม่มีเหลือ ให้สว่างไม่มีดวงอย่างนั้น สว่างก็เป็นสว่างวิมุตติไปเสีย ที่ว่ามันสว่างไสวอัครรรย์คือมันมีจุดของมัน เราไม่รู้ ก็ชมเขยอัครรรย์ตัวเอง มันหากเป็นของมัน แหมทำไมจิตเราถึงอัครรรย์เอนักหนา ทั้งผ่องใส ทั้งสว่างไสวอะไร อยู่ในนั้นหมดเลย อยู่นั้นหมดเลย พระธรรมท่านเห็นว่าหลงแล้ว ดิต ถึงเดือนขึ้นมา

เดือนขึ้นมาว่าจุดนั้นนะ จุดที่อัครรรย์นั้นนะคือตัวภพตัวชาติ มันก็ยังไม่รู้อีก จับไม่ได้นะ ถ้าไปเล่าให้พ่อแม่ครูอาจารย์ฟังนี้ ผางขึ้นเลยนะ ก็ตัวนั้นแล้วทันทีเลยนะ ทีนี้

มันรู้สึกบีบขี่ขาดสะบั้นไปทันที พอรู้สึกบีบอันนี้มันก็ทำลายกันทันที มันเป็นเอง จึงมารู้ทีหลัง อ้อเป็นอย่างเงี้อเอง เวลาท่านยังมีชีวิตอยู่นี้จะขาดสะบั้นในขณะที่เล่าปัญหาจบลง ท่านจะตอบมาผางเดียวเลย นั่นเป็นอย่างเงี้อ ไม่อย่างเงี้อจะเป็นกษัตริย์วัฏจักรของกิเลส หรือ คืออวิชา มันขนาดนั้นนะ นี่ละกิเลสตัวสุดท้าย ตัวหลอกให้หลง ตั้งแต่มหาสติมหาปัญญา สติปัญญาอัตโนมัติยังหลงมันได้วะ

เวลามันผ่านไปแล้วถึงมารู้ความโง่ของตัวเอง อ้อตรงนี่เองที่ว่าจุดว่าต่อม เนอะ เวลามันขาดสะบั้นลงไปแล้ว มันไม่มี จุดนั้นไม่มี สว่างไสวอัศจรรย์แบบนั้นมันไม่มี อันนี้เปิดออกก็เหมือนเปิดจอกเปิดแหนออก อันนี้มันเพียงจอกเพียงแหนเท่านั้นเอง อันนั้นคืออะไร นั่นซิ ไม่ถามใครเลย ถ้าลองจำขึ้นนั้นแล้วไม่มีถามใคร หมดปัญหา ที่นั่นมันเลยกลับกันมาอีกนะ ความสว่างหลังที่ถูกปิดไว้นั้นนะ อันนั้นปรากฏขึ้น พอความสว่างอันนี้ตกไปแล้ว ความสว่างนี้ขึ้นมามันก็ตำหนิกันได้เลย อ้อความสว่างไสวที่ว่าติดอยู่มันเท่ากับกองขี้ควาย อันนั้นมันเล็กกว่ากันขนาดไหน เลยมาเห็นอันนั้นเป็นกองขี้ควายไปได้ จิตดวงนี้แหละเวลามันหลงมันก็อัศจรรย์อันนี้เอง พออันนี้ขึ้นมาเต็มที่แล้ว มันก็เห็นว่า โอ้ย อันนี้เท่ากับกองขี้ควาย เนอะอย่างเงี้อแล้ว ฟังซินะ

นี่ละกษัตริย์วัฏจักร คืออวิชาตัวนี้ตัวสุดท้ายที่ส่องใสที่สุด หลงได้ แต่หากว่ามีผู้เตือนผู้บอกไว้แล้วนี้ไม่หลงง่าย ๆ นะ พอไปรู้ อ้อขึ้นเลยนะ มันก็จับถูกบีบขาดสะบั้นไปเลย ถ้าไม่มีผู้บอกเตือนเนอะ ๆ ต้องติด เรื่องการปฏิบัติจิตตภาวนาเข้าสู่ความละเอียดนี้ โถ พุดให้ใครฟังไม่ได้นะ เรื่องความรวดเร็วของกิเลสกับธรรมพัดกันนี้มองไม่ทันเลย นักมวยแชมป์ยืนต่อยกันก็ว่าเก่งกว่ารวดเร็ว แต่สติปัญญาอัตโนมัติกับกิเลสพัดกันนี้มองไม่ทันเลย ละเอียดยิ่งกว่านั้นไปอีก เป็นของมันเองนะ มันเป็นเอง มันฆ่าเองทำลายของมันเอง เลยว่าจะเอามาพุด พุดไม่ถูก แต่พอใครเป็นเข้าไปมันก็รู้กันเอง

อย่างที่เราเคยพุด อย่างเทศน์วันนี้ก็ออกเหมือนกัน เกี่ยวกับเรื่องกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติของมัน บีบออกมาเป็นกิเลสเรื่อย ๆ ไม่ว่า ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต สัมผัสสัมพันธ์อะไรเป็นกิเลสทั้งนั้น แม้แต่คิดโดยลำพังตัวเองก็เป็นกิเลสออกมา ทำงานของตัวเองโดยอัตโนมัติ ๆ ไม่มีใครบังคับ มันเป็นของมันเอง อันนี้เราก็ไม่เคยรู้ว่ากิเลสทำงานโดยอัตโนมัติ พอถึงขั้นสติปัญญามีกำลังแล้ว มันแก็กิเลสโดยอัตโนมัติละซิที่นี้ มันแก้มของมันเอง หมุนของมันเองตลอดเลย ไม่มีเวลาที่จะหยุด นอกจากหลับเท่านั้น ทุกอาการความเคลื่อนไหว ยืน เดิน นั่ง เว้นแต่หลับ จะมีตั้งแต่กิริยาของธรรมทำงานแก็กิเลส ฆ่ากิเลสโดยถ่ายเดียวเป็นอัตโนมัติ

จนได้รั้งเอาไว้ รั้งเข้าสู่สมาธิเพื่อพักงาน แล้วเอากำลังในเวลาพักสมาธิ พอได้กำลังแล้วถอนออกมาแล้วก็ใส่เปรี้ยว ที่นี้เหมือนว่ามีดเรลับหินแล้ว คมกล้า ฟันขาด

สะบัดไปเลย เราก็มีกำลังแล้ว แน่ะ พักผ่อนนอนหลับ จึงได้รู้ว่า อ้อ ออย่าว่าแต่กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกโดยอัตโนมัติเลย เมื่อธรรมมีกำลังแล้วก็สามารถฆ่ากิเลสได้โดยอัตโนมัติเหมือนกัน โดยไม่มีใครบังคับ เป็นเอง ๆ เหมือนกิเลสเป็นเองอยู่บนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมันนั่นแล

แต่ก่อนเราก็ไม่เคยได้คิด เวลามันเป็นนี้แล้วเราถึงได้เทียบกับกิเลส อ้อกิเลสมันเป็นอย่างนั้น ทีนี้ธรรมเรานึกว่ามันจะไม่มีอะไร บทเวลาเป็นก็เป็นแบบเดียวกัน ถ้ากิเลสยังไม่ขาดสะบัดเมื่อไรหมุนตลอด ฆ่ากิเลสตลอด พอกิเลสขาดสะบัดปั้งไปเท่านั้นเองการทำงานนี้ก็หยุด เมื่อมันหมดงานแล้วจะทำอะไรมันก็รู้อเอง ไม่มีใครบอกสติปัญญาอัตโนมัติที่หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่นั้นหยุดไปเองโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องบังคับนะ ก็งานเสร็จแล้วไปทำอะไร แน่ะ นี่อัตโนมัติ เรื่องธรรมเมื่อมีกำลังแล้วเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน

คำว่าความเพียรไม่ต้องพูด ได้รู้เอาไว้ ถ้าว่าเพียรตั้งแต่นี้ไปเพื่อความพ้นทุกข์เท่านั้น เวลานั้นยังไม่พ้นทุกข์ เพียรเพื่อความพ้นทุกข์นั้นถูก แต่ว่าเพียรในจังหวะการประกอบคำภวานานี้โอ้ยไม่มีละ มีแต่หมุนเรื่อย ๆ ๆ เป็นธรรมจักร อย่างที่เราเคยคาดเคยคิดไว้แต่ก่อนนั้นผิด ความจริงกับความคาดมันผิด เช่นอย่างเวลาเราภวานาที่แรกมันตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลาน สู้กิเลสไม่ได้ ทั้งความซึ้งก็เขี่ยเขี่ยคร้านมันก็ไปด้วยกันเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ล้มลุกคลุกคลาน ถือว่าเป็นความลำบาก แล้วก็ปลอบใจตนเอง ฝึกที่แรกมันก็ต้องลำบากเป็นธรรมดาแหละ

เวลามันมีกำลังวังชาพอแล้ว จิตละเอียดลอยขึ้นไปแล้วมันจะเบาเป็นลำดับ ๆ ไม่ยุ่งอย่างนี้ ไม่หนักอย่างนี้ จะเบาไปโดยลำดับลำดับ งานนี้เรียกว่าน้อยเข้าไป สบายไปโดยลำดับ ว่างั้นนะ ความคิด ความคาด พอจิตละเอียดลงไปเท่าไรแล้วก็ยิ่งจะมีความสะดวกสบายไปเรื่อยๆ คาดเอา นี่คือการคาดเอาไว้ ปลอบใจเวลามันลำบากลำบากมาก ๆ ทีนี้เวลามันเข้าถึงขั้นนี้แล้ว จิตสูงขึ้นเท่าไร ๆ งานมันยิ่งมาก ยิ่งหมุนเข้าเรื่อย ๆ สุดท้าย อ้าว ที่คิดอย่างนั้นมันผิดทั้งเพ อันนี้มันสบายได้ยังไง คนต่อยกกันบนเวทีมันสบายหรือใช้ไหมละ

นี่ต่อกับกิเลสบนเวทีโดยอัตโนมัติมันสบายหระอ พัดกันตลอดเวลา ไม่มีเวลาหยุดยั้ง จนว่า อ้อมันเป็นอย่างนี้ ว่ามันสบายไปโดยลำดับ อย่าไปว่า คนต่อยกกันบนเวทีมันสบายอะไร ตอนนั้นตอนขณะเรียบริ้อยแล้วนี้ ไม่บอกก็ได้ ยากอะไร งานไม่มีอะไรยุ่ง แน่ะ ตอนพัดกับกิเลสนี้ โอ้ย ละเอียดเท่าไร สูงเท่าไร ยิ่งหมุน ยิ่งเร็ว ยิ่งคล่องตัวนั้นมันเป็นอย่างนั้นนะ ถ้ามันเห็นประจักษ์ตัวเองแล้วทุกอย่างพูดได้เต็มปาก ไม่สะทก

สะท้อนกับอะไรเลย อย่างที่เราเทศน์ตลอดมาเราไม่เคยมีอะไรกับใคร ใครจะว่าอะไรมันไม่เคยสนใจ ยิ่งกว่าธรรมชาติที่ปรากฏอยู่กับตัวนี้เท่านั้น

การเทศน์จะควรหนักเบาอย่างน้อยเพียงไร แล้วแต่เหตุผลโลกของธรรมที่จะหมุนไปๆ ที่จะว่าที่นั่นสูง ที่นั่นต่ำ ไม่มี เทศน์สมาคมนั้นสมาคมนี้อันนี้ไม่มี สมาคมไหนแน่ ธรรมมันเหนือกว่าหมดแล้ว มันไม่ได้มาสมาคมนั้น ตรงนี้สูงตรงนั้นต่ำ หลบไปนั้นหลบไปนี่ไม่มี เพราะธรรมสูงกว่าทุกอย่างอยู่แล้ว คืออันนี้อยู่ในแดนสมมุติ ที่ว่าสูงกว่าต่ำ อันนั้นเหนือสมมุติแล้ว แล้วมันจะมายุ่งอะไรกับสมมุติว่าสูงกว่าต่ำ ทำให้ขะเขย่งให้กล้ำ ให้กลัว ไซ้ไหมล่ะ สุดท้ายก็มาติดเรา คือกิเลสนั้นละมามัดเรา เทศน์นี้สมาคมนี้อะไรมีความรู้มากนะ เทศน์เราไม่มีความรู้ทำยังไง ติดเจ้าของแล้วนั้น

ถ้ามันอยู่ในหัวใจเราแล้วมันเบิกไปหมด อะไรจะสูงจะต่ำ มันก็มีแต่พื้นดินเท่านั้น ฝ่าเท้าของเราที่สูงกว่ามันหมด เหยียบได้หมด ภูเขาทั้งลูกขึ้นเลย เหยียบเลย ธรรมะของพระพุทธเจ้าสูงกว่าภูเขา เข้าใจไหมล่ะ นั่น พวกนี้มันอยู่ต่ำ ๆ ฝ่าเท้าสูงกว่าเข้าใจ ธรรมะนี้สูงกว่าอย่างนั้น เทียบอย่างนั้น นี่จึงไม่มีที่ว่าเทศน์จะไปกลัวคนนั้น ไปกลัวคนนี้ ไปกลัวสมาคมนั้น ไปกลัวสมาคมนี้อะไรพูดจริงๆ สำหรับเราไม่มี แล้วแต่เหตุผลโลกที่จะออกหนักเบาอย่างน้อยเพียงไร แล้วมันจะนั่นของมันเอง แล้วก้าวเดินเรื่อย ๆ ๆ ไม่เคยใครว่าสูงใครว่าต่ำ

แม้แต่ทำวามหาพรหมสูงกว่ามนุษย์ก็ยังไม่ทราบธรรม เข้าใจไหมล่ะ แล้วจะไปกลัวอะไรมนุษย์ชี้เข็มนี่วะ ทำวามหาพรหมไม่เห็นชี้ก็ยังไม่เห็นกลัว แน่ จะมากแล้วอะไรมนุษย์ เทียบกันเข้าใจไหมล่ะ ที่นั่นสูงที่นั่นต่ำ สุดท้ายก็ติดตัวเอง ไปนั่งสั่งอยู่บนธรรมาสันนี่ชีว่าไง พอพูดอย่างนี้เราก็ทำให้ระลึกได้ในธรรมะที่ท่านแสดงไว้ มีหลวงตาองค์หนึ่ง ได้ยินเขามาพรรณนา พระสารีบุตรท่านเทศน์อบรมประชาชน เขาฟังแล้วเขามาสรรเสริญเยินยอกัน เขาก็คุยกันธรรมดา สรรเสริญธรรมดา แล้วมีหลวงตาองค์หนึ่งนั้นคงค้นพิน ก็เลยหลุดปากออกมาซิ โอ้ยท่านทั้งหลายได้ฟังธรรมพระสารีบุตรก็ได้ยกยอขนาดนี้ ถ้าได้ฟังธรรมอาตมาแล้วจะเป็นยังไงไม่ทราบ

เขาก็จับติดละซี เข้าใจว่าเขาจะเอามาเทศน์ละซี ฟังเทศน์นี้กรรมชั้นเอก นักเทศน์ชั้นเอก ธรรมกถึกเอก เขาก็จับติดแล้วเขาก็จะเอามาเทศน์ตอนค่ำ เทศน์ก็ผิดเพี้ยนไป วันนี้อาตมาไม่ว่าง จะเทศน์ตอนดึก เขาจัดมาอีก ฟาดถึงตอนนี่ไม่อะไรอีก ไปถึงตอนสว่างเอาอีก เอามาเทศน์ พอถึงนั้นไม่มีทางไป ขึ้นไปนั่งตัวสั้น เขาเอาก่อนดิน ฟาดชั้นธรรมาสัน โดดลงธรรมาสัน เขาก็ไล่ นี่ในตำราว่างั้น พอไล่ลงไปก็โดดตกส้วม ส้วมจะเป็นส้วมอะไรไม่ทราบนะ ว่าตกส้วมนะ ตกถาน ถานแต่ก่อนนี้มันต่างกันไซ้ไหม

เลยไปตกส้วม นั้นเห็นไหมแก่นักตกส้วม เคยเห็นไม่ใช่หรือ มีในหนังสือ แก่นักก็เป็นอย่างนั้น

อวดตนอวดตัว เรื่องกิเลสเป็นอย่างนั้นอยากอวดตนอวดตัว ถ้าธรรมนี้ไม่มีอยากอวดอยากอะไรมันก็ไม่มี ธรรม แล้วแต่เหตุผลโลก

(เสียงเครื่องบิน) เครื่องบินไปแล้ว ธรรมดาระหว่างสิบห้านาทีมันออก วันนี้สองทุ่มสิบห้านาทีออก วันนี้สองทุ่มสามสิบห้านาทีแล้วถึง แล้วแต่คนมากคนน้อย มันออกของมันเครื่องบินตามคน ก็ไปโดยสารเอาคนใช้ไหมล่ะ ถ้าเวลามันยังไม่พร้อมก็ต้องรอ เอาเครื่องบินเปล่า ๆ มันเกิดประโยชน์อะไร จะไปไหนก็พอได้เวลาเป้งขึ้นเลยก็ได้แต่เครื่องบินเปล่า ๆ ไป ว่าไง นี่ก็เหมือนหลวงพ่อดกถานเธอ บิ่ง ๆ ไปก็ตกถานมันไม่มีคน ตกถานอะไร ขาดทุนฉิบหายป่นปี้ เข้าใจไหม นั้น

ก็มีเท่านั้นแหละ พุดเท่านั้น ให้พิจารณาอย่างที่ว่านี้ สงสัยอะไร พิจารณาดูใจตัวมันเป็นภัยอยู่ในนั้น ว่าแต่มันเป็นคุณ ๆ มหาภัยมันอยู่นั้น ติดอยู่นั้น ถ้ายังติดก็เป็นมหาภัยอยู่นั้น มันเปิดแล้วไม่มีภัยในโลกสมมุติทั้งหมด แน่ไปนั้นเสีย พอถึงขั้นที่มันจะเป็นพิษมันเป็น ติดตรงไหนเป็นพิษตรงนั้น ติดตรงไหนนั้นละภัยอยู่ตรงนั้น เปิดออกแล้วก็หาย จำให้ตึนะ

พวกนี้ยังไม่ได้กินข้าวกันเลยวันนี้ เลยไม่ได้กินข้าวกันทั้งวันเลยนะ เรามันกินข้าวคนเดียวพอ แม้แต่ฉันข้าวมันก็ไม่เห็นอยากนะ ฉันเฉย ๆ ทุกวันนี้ไม่ได้อยากอะไรเฉย ถึงเวลาก็ฉัน ฉันได้ พระเล็กพระน้อยสู้เราไม่ได้ นั้นมันไม่อยาก มันก็กินไม่ถอยมันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ฉันได้สบายทุกวัน ไรเรื่องมันอยากไม่มีละ ไม่ทราบว่่าก็ปีมาแล้วอาหารไม่เคยอยากอะไร เฉย แต่เวลามาฉันมันก็สัมผัสกันไปเอง แต่ก่อนเวลามันดูตัวมันดีมีก็มี แต่ไม่เห็นมี เฉย ๆ ธรรมดา แต่มันก็ฉันได้เวลามันสมบูรณ์ของมัน ในระยะที่พอฉันได้มันฉันได้อย่างที่ว่า แต่เวลามันฉันไม่ได้ มองเห็นนี้ โห้ย มันเห็นเป็นข้าศึกไปเลย

ให้ภาวนากันนะ อย่าไปทานอนกันเอกเขนกไม่ได้นะ เราละที่ไหนเรื่องความเพียรภาวนาของเรา เพื่อความสะดวกสบายในธาตุในชั้น ในจิตใจระหว่างที่ครองกันอยู่นี้ เราปล่อยเมื่อไร คิดดูซิใครนิมนต์ไปที่ไหนทิศทางจงกรมของเราต้องมี ๆ ตลอดไปเลย ๖ ปี ละเว้นที่ไหน เอาจนได้ เราไม่เคยขาดว่าไม่ได้เดินจงกรม เว้นแต่ฝนตกเท่านั้นเอง พอลงรถปั๊บ อยู่ในเมืองที่ไหนก็ตามนะเราจะเสาะหาสถานที่เดินจงกรม พอลงรถแล้วเที่ยวชอกแซกหาตุ พอได้แล้วก็มา ได้จังหวะแล้วก็ไปเลย เวลาไป อย่างนั้นเป็นประจำ

จนกระทั่งเวลานี้ไปที่ไหนทางวัดต่างๆ นี้ เขาทำทางจงกรมไว้ให้เราเรียบบ่อยๆ ทุกแห่งไปเลยนะ เดี่ยวนี้ไปวัดไหนเขาทำทางจงกรมให้ทั้งนั้นแหละ ให้เรียบบๆ หมด แม้แต่ไปภาคเหนือก็ทำให้ ไปภาคไหนทำให้ทั้งนั้นละเดี๋ยวนี้ ก็เป็นการสอนพระอยู่ในตัว ก็เราไม่เคยละความเพียร ตลอดเวลาเป็นความสะดวกสบายในธาตุในชั้นธัมม และการพิจารณาในธรรมทั้งหลาย มันอยู่ในเวลาเดินจงกรมมัน ไม่ใช่ว่าจะไปเปลี่ยนอิริยาบถเพื่อความสะดวกสบายในธาตุในชั้นธัมม เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่จะเกิดขึ้นมีขึ้นในเวลานั้น มันเป็นไปพร้อมกัน ๆ เข้าใจรีเปล่านั้น

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เคยลดละไปที่ไหน อยู่ในนี้เราละเมื่อไร นี่ไปกรุงเทพฯ ตอนกลับจากกรุงเทพฯ มานี้อิริยาบถไม่ค่อยเสมอ วันที่ ๓๑ มานี้ ไปเทศน์นั่นกลับมา นี่นั่งรถมาจนกระทั่งเหนื่อย ธาตุชั้นธัมมไม่ดี มาเปลี่ยนอิริยาบถเพื่อธาตุชั้นธัมมให้เข้าสู่ปรกติกี่พอ นี่ระยะนี้เดินมากทีเดียว จนอ่อนนุ่มไปหมด เดี่ยวนี้เข้าชั้นปรกติกี่นี่เรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมม ไอ้เรื่องจิตใจพิจารณาในอรรถในธรรมทั้งหลายไม่ต้องพูด พูดให้ใครฟัง ไม่ได้ละเรื่องอย่างนี้นะ

อย่างที่เราไม่บิณฑบาต เราเดินสบายบิณฑบาต เราไม่ขัดข้องอะไรนะ แข็งแรง ธรรมดาเรา ตั้งแต่มันไปบิณฑบาตไม่ได้ เพราะท้องเสียมากจนไม่มีกำลังบิณฑบาต เราหยุดตอนนั้นแล้ว บิณฑบาตไม่ได้จริงๆ ไปไม่ได้แล้วเราก็หยุด ที่นี้พอธาตุชั้นธัมมดีขึ้นมา บิณฑบาตได้เราก็ไม่ไป เพราะเวลาพระไปบิณฑบาตนั้นเป็นเวลาเราเข้าทางจงกรม ผลประโยชน์ที่เกิดอยู่ในเวลาเดินจงกรมกับเราบิณฑบาตต่างกันยังไง นี่เทียบกัน เช่นสมมุติอย่างทุกวันนี้ไปดูซิ มันนุ่มกันยุ่งไปหมด ไปได้ก้าวสองก้าวแล้วถ่ายบาตรๆ คนนั้นยุ่งคนนี้ยุ่ง ยุ่งไปหมด เลยไปบิณฑบาตเพื่อยุ่ง เข้าทางจงกรมไม่มีอะไรยุ่ง นั่น

พอเข้าไปบิณฑบาตก็พิจารณาเรื่องอะไรละเอียดตลอดเลย พอได้เวลาก็ออกมา เราทำอย่างนั้นต่างหากนะ เรามีเหตุมีผลของเรา เรื่องบิณฑบาตเราไม่เคยขี้เกียจแต่ไหนแต่ไรมา จะว่าขยันก็ถูก เป็นกิจวัตรของตัวเองไปตลอด เวลาธาตุชั้นธัมมอ่อนไปไม่ได้ก็พักแล้ว ที่นี้พอไปได้แล้ว ตอนที่ไปไม่ได้มันก็ไปเดินจงกรมของมัน สะดวกสบายธาตุชั้นธัมม และจิตใจได้สะดวกในการพิจารณาธรรมภายในใจ ที่นี้พอมันแข็งแรงแล้ว ถึงไปได้ก็ไม่ไป ผลประโยชน์สู้ไม่ได้ เราเอาเนี่ยเทียบกันต่างหากนะที่ไม่บิณฑบาตทุกวันนี้ เข้าใจหรือเปล่านั้น เอาละไปละที่นี้

กลางคืนเราเดินจงกรมเดี๋ยวนี้ก็ไม่แน่นอน บางที่ธาตุชั้นธัมมไม่สะดวก การเดินจงกรมกลางคืนเราละเมื่อไร เวลาไหนเราอยากเดินลงเมื่อไรไม่แน่นอน บางที่หกทุ่มลงก็มี ตีหนึ่งตีสองลงก็มี ตีสามลงก็มี ตีสี่ลงก็มี แต่ลงเราจะพูดว่าทุกเช้าไปเลยนะ ตอนเช้า

พอจวนสว่างแล้วขึ้นมากุฏิเจียบเลย ถอดรองเท้าแล้วขึ้นกุฏิเจียบ จนกระทั่งพระไปกุฏิ ทำช้อวตรอยู่ข้างนอก เราก็อยู่ข้างในเจียบ พระก็ไปทำแบบเจียบ ๆ นะ จะไปทำเสียงปึงปึงไม่ได้นะ ออกมาที่นั่นมันเป็นเสื้อตัวหนึ่งเข้าใจไหมล่ะ พระระวังยิ่งกว่าอะไร ขึ้นไปนั้นก็เหมือนไม่มีพระขึ้นไปเลย พระจะด้อม ๆ ทำ พอเสร็จแล้วก็รีบหนี เพราะรู้แล้วว่าเราไม่ยุ่งกับใครแต่ไหนแต่ไรมา ในฐานะว่าอาจารย์กับลูกศิษย์จึงไม่ได้ยุ่งกันตลอดมานะ เป็นนิสัยอย่างนี้เรื่อยมา ตั้งแต่เราเดินภาวนาเราก็ไปคนเดียวใช้ไหม แล้วนิสัยนั้นก็ติดมาตลอดนะ

เวลาพระออกมาแล้ว ลงมาแล้ว เราก็เข้าทางจงกรม พระไปบิณฑบาต ถึงเวลาเราแล้วออกมา เป็นอย่างนั้น ถ้าวันไหนเรามีธุระที่จะไปข้างนอก พอสว่างตอนคนไม่มีเราก็รีบไปเสีย ไปดูนั่นดูนี่แล้วก็มาสั่งการสั่งงาน บกพร่องตรงไหน ๆ มาบอก ที่ไปนั้นนะ ไปดูการดูงานนั้นนี่แล้วก็มาสั่งเสีย ถ้าได้ไปดูเรียบร้อยแล้วอย่างนั้นไม่ค่อยไป เข้าทางจงกรมเลย เราทำอย่างนี้เป็นประจำไม่เคยละนะ เรื่องภายในของเราบอกใครไม่ได้ ไปละที่นี้ เกือบสามทุ่มแล้วนะ ของเล่นเมื่อไร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th